

Planer igennem hos ham ved at ymte om at „ville søge sig et taknemligere Virkefelt“. Men nu saae han ham stikke sin uldhaarede Haand indenfor Frakken og fremdrage en Konvolut, som derpaa i al Ærbødighed blev lagt paa Skrivebordet.

Den Konvolut gjorde Enslev lidt hed om Ørene. Han vidste bedre end nogen anden, hvad denne Mands Forretningssnuhed havde betydet for ham, og hvor uundværlig han netop i Øjeblikket var ham.

Han lod sig dog ikke mærke med noget men svarede roligt:

„Er det Opsigelsen? . . . Ja ja, Samuelsen! Hos mig har enhver sin frie Vilje. Hvornaar ønsker De at fratræde?“

„Som De maaske erindrer, er Opsigelsesfristen sat til tre Dage. Det er en Bestemmelse, De i sin Tid selv forlangte indført i vor Kontrakt for ikke at være bundet til mig et Øjeblik længere, „end det passede Dem“, — som De udtrykkeligt sagde. Jeg anmoder da om Tilladelse til at forlade Bladet iovermorgen.“

Enslev kunde endnu ikke faa sig til at tro paa, at det var Alvor. Samuelsen var lønnet med Procenter af Bladets Indtægter og havde i de senere Aar ikke haft under tredive Tusinde. En saadan Stilling fandt man dog ikke paa Gaden! . . . Der maatte stikke noget under.

Med sit mest tillukkede Ansigt sagde han:

„Som De vil! . . . Iovermorgen altsaa!“

Samuelsen gik. Men først da Forstuedøren smækkede i efter ham, opgav Enslev Troen paa, at det var en Attitude. Han greb sin Stok og gik hastigt tilbage til Spisestuen, hvor Frk. Evaldsen og Anton Bjerreby sad ved Desserten.

„Nu skal De høre Nyt!“ sagde han, saasnart han var kommen indenfor Døren. „Samuelsen har sagt sin Plads op!“

Frk. Evaldsen vendte sig omkring og greb med begge Hænder om Stolens Ryg.

„Samuelsen!“

Bjerreby, der med lade Bevægelser haandterede en Nøddknækker og havde Tallerkenen fuld af tomme Skaller, sagde paa sin skæmtende Maade:

„Saa tror jeg, at jeg kan give Dem en interessant Oplysning.“